

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਡੀ. ਫਲਸੈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ , ਸੀ.ਜੇ

ਸੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਬੇਲਾ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੌਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

1665 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 399

ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ (1925 ਦਾ XXXIX) - ਐੱਸ. 373(3)—ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਤੱਥ—ਅਦਾਲਤ— ਕੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਜਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1925 ਦੀ ਧਾਰਾ 373 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ "ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਪਿਛਲੇ ਉਪ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ੱਲ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਉਲਟ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲ ਟਾਈਟਲ ਦੇ ਸਵਾਲ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੈਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਗਰਵਾਲ , ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 19 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੰਬੰਧੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 372 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦੇ ਹੋਏ। ਬੱਬੇ ਦੇਵੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਤੇ ਬੀ ਕੇ ਝਿੰਗਨ , ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪੇਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ।

ਐਚ ਐਸ ਵਾਸੂ , ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਲਸ਼ੋ , ਸੀ.ਜੇ.— ਇਹ ਸੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 372 ਅਧੀਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੱਬੇ ਦੇਵੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ।

ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਔਰਤ ਨੂੰ 30 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਰੀ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਇਕ ਭਰਾ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਧੀ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਰਿਸ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਦਿਆਲੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਵਿਰਾਸਤ ਅਤੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਵਾਲ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 373 ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਧਾਰਾ 372 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ: -

“(2) ਜਦੋਂ ਜੱਜ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਜੱਜ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਗਾ।

(3) ਜੇ ਜੱਜ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਤੱਥ ਜੋ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਔਖਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ।

ਬਸੰਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪਾਰਬਤੀ ਕੋਇਰ (1), ਅਤੇ ਫਰਮ ਪਟਨਾਮ ਲਕਸ਼ਮੀਨਾਰਾਇਣ ਚੇਟੀ ਬਨਾਮ ਗੁੰਡੇ ਸੇਸ਼ਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਕੇਸ 1889 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, VI, ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਹੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਕੱਤਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਇਸੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜੋ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੰਗੇ ਗਏ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।”

ਮਦਰਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: -

“ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਧਾਰਾ 373 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ

ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੇਸ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੀ, ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ. ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 373, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਹਨ ਪਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 373 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਕੇਸ ਦੀ ਮੈਰਿਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਧਾਰਾ 373(3) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਨ।"

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ 'ਮੇਅ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। 'shall' ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਉਪ-ਭਾਗ ਵਿੱਚ 'shall' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਉਪ-ਭਾਗ ਵਿੱਚ 'may' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ 'may' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਵਿਵੇਕ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਵਾਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਕੀਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ, ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Jayant Jindal